

BR-110/2019

DYREKTOR
KRAJOWEJ INFORMACJI SKARBOWEJ

0112-KDIL3-1.4011.66.2019.2.AN

Meu Jastrzębski
Mihal
Krzysztof Rymala

Leszno, dnia 19 kwietnia 2019 r.
STAROSTWO POWIATOWE
w Pruszkowie
2019-04-24
KANCELARIA
+ dz. 22496
Starostwo Powiatowe
w Pruszkowie
ul. Drzymały 30
05-800 Pruszków

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 13 § 2a, art. 14b § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r., poz. 800, z późn. zm.) Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku z dnia 27 lutego 2019 r. (data wpływu 7 marca 2019 r.), uzupełnionym w dniu 3 kwietnia 2019 r., o wydanie interpretacji przepisów prawa podatkowego dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie obowiązków płatnika – **jest prawidłowe.**

UZASADNIENIE

W dniu 7 marca 2019 r. wpłynął do tutejszego organu ww. wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczącej podatku dochodowego od osób fizycznych w zakresie obowiązków płatnika.

W związku z tym, że wniosek nie spełniał wymogów formalnych, o których mowa w art. 14b § 3 oraz 14f § 2 ustawy Ordynacja podatkowa, pismem z dnia 18 marca 2019 r., nr 0112-KDIL3-1.4011.66.2019.1.AN, na podstawie art. 169 § 1 ww. ustawy wezwano Wnioskodawcę do usunięcia braków w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

Wezwanie wysłano w dniu 18 marca 2019 r., skutecznie doręczono w dniu 21 marca 2019 r., natomiast w dniu 3 kwietnia 2019 r. do tut. Organu wpłynęło pismo stanowiące odpowiedź na ww. wezwanie (nadano w polskiej placówce pocztowej w dniu 28 marca 2019 r.). Natomiast brakująca opłata została wpłacona w dniu 28 marca 2019 r.

Również w przedmiotowym wezwaniu, zgodnie z art. 144 § 5 ustawy Ordynacja podatkowa wezwano Wnioskodawcę o wskazanie adresu elektronicznego w systemie teleinformatycznym wykorzystywanym przez organ podatkowy, tj. w systemie e-PUAP.

W uzupełnieniu nie wskazano ww. adresu, zatem zgodnie z treścią pouczenia zawartego w wezwaniu niniejsze rozstrzygnięcie doręcza się za pokwitowaniem, za pośrednictwem

Krajowa Informacja
Skarbowa

Adres do korespondencji:

Krajowa Informacja Skarbowa

ul. Teodora Sixta 17 | tel.: +48 33 472 79 00 | tel. Kontaktowy Delegatury | NIP: 5472169306

43-300 Bielsko-Biała | fax: +48 33 472 79 04 | +48 65 619 89 00

www.kis.gov.pl

e-PUAP: /KIS/wnioski

REGON: 366063511 e-mail: kancelaria.kis@mf.gov.pl

operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, na adres siedziby Wnioskodawcy.

We wniosku przedstawiono następujący stan faktyczny.

Wnioskodawcą jest Starosta Starostwa Powiatowego, który zgodnie ze Statutem i ustawą o samorządzie powiatowym realizuje zadanie rządu w zakresie m.in. bezpieczeństwa powiatu, ochrony zdrowia, ochrony przeciwpożarowej i jednocześnie, zgodnie z treścią Statutu jest pracodawcą w rozumieniu KP i w związku z tym podlega przepisom o obowiązku zapłaty podatku dochodowego od osób fizycznych.

Wnioskodawca posiada samochody służbowe wykorzystywane przez pracowników w celach służbowych. U Wnioskodawcy jest również zatrudniona grupa pracowników, która ma dodatkowe obowiązki związane z pełnieniem przez te osoby określonych funkcji (zajmowania określonego stanowiska), w tym:

1. odbierania telefonów służbowych w domu,
2. bycia w „gotowości” do wykonywania zadań służbowych także po standardowych godzinach pracy (będąc np. w domu),
3. załatwiania spraw służbowych na trasie z pracy do domu i z domu do pracy, np. przywiezienie dokumentów do urzędów znajdujących się na trasie z domu do pracy, (z innych jednostek podległych Staroście)
4. stawiania się do pracy - w przypadkach awaryjnych - także poza standardowymi godzinami pracy, np. po południu.

Wszystkie powyższe czynności są związane z nienormowanym czasem pracowników zajmujących określone stanowiska, np. Starosta, Wice-Starostowie, Członkowie Zarządu Powiatu, Naczelnicy. Należy wskazać, że zarówno Starosta jak i Członkowie Zarządu pozostają w stosunku pracy.

W celu prawidłowego wykonywania powyższych czynności pracownicy posiadają do dyspozycji samochody służbowe. Jednocześnie Wnioskodawca wskazuje, że w regulaminie dotyczącym użytkowania aut służbowych na pracowników został nałożony obowiązek dbania o mienie Starostwa, co ma swoje źródła w Kodeksie pracy, a więc faktycznie parkowanie przy miejscu zamieszkania stanowi dla pracowników zobowiązanie. Poza tym umożliwia im dotarcie do miejsca pracy również w sytuacjach nadzwyczajnych, zagrożenia życia lub zdrowia mieszkańców Powiatu, lub innych nadzwyczajnych stanów, pożaru czy innych okoliczności o których mowa w Statucie.

Pracownicy posiadający samochody służbowe mają obowiązek:

1. dbania o te samochody;
2. parkowania w wyznaczonych do tego miejscach, w taki sposób aby zminimalizować ryzyko kradzieży lub uszkodzenia;
3. w przypadku posiadania garażu - parkowania samochodu w garażu.
4. parkowanie samochodów służbowych opisanych powyżej pracowników odbywa się także pod miejscem zamieszkania tych osób, gdzie znajduje się miejsce parkingowe lub garaż.

Podobna sytuacja dotyczy grupy pracowników mających normowany czas pracy, którzy również muszą pozostawać w dyspozycji Pracodawcy poza czasem pracy w określonych sytuacjach.

W związku z powyższym opisem zadano następujące pytania.

1. Czy z tytułu dojazdów pracowników mających nienormowany jak i normowany czas pracy i będących do dyspozycji pracodawcy także poza standardowym czasem pracy, pracownicy uzyskują nieodpłatne świadczenie?
2. Czy charakter ich pracy i zakres obowiązków powoduje, iż posiadanie samochodu służbowego w miejscu parkingowym (garażu) niedaleko miejsca zamieszkania może być nadal traktowane jako posiadanie samochodu w celach służbowych?
3. Czy też należy różnicować w tym zakresie sytuacje i w przypadku gdy jadąc do miejsca zamieszkania pracownik załatwia sprawy służbowe - w tym dniu nie uzyskuje przychodu do opodatkowania a w przypadku gdy jadąc do domu ani nie załatwia spraw służbowych ani nie ma potrzeby pracy w domu (po godzinach pracy) wówczas taki przychód do opodatkowania uzyskuje?

Zdaniem Wnioskodawcy, przejazd samochodem służbowym do miejsca parkowania (garażowania) znajdującego się niedaleko domu nie będzie skutkowało uzyskiwaniem przychodu podatkowego przez pracowników w żadnej z powyżej opisanych sytuacji.

Stan prawny

W przedmiotowej sprawie wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny jak i Organ w podobnych sprawach.

Zgodnie ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego zawartym w uzasadnieniu wyroku z dnia 8 lipca 2014 r. (sygn. akt K 7/13) nie każde świadczenie otrzymywane przez pracownika stanowi dla niego przychód do opodatkowania. Według sędziów Trybunału Konstytucyjnego kryterium ustalania przychodu podatkowego pracownika musi być: „obiektywna ocena, czy świadczenie leżało w interesie pracownika, a jest tak wtedy, gdy stanowi ono realne przysporzenie majątkowe (korzyść), którego efekt jest uchwytany w jego majątku. Świadczenia uzyskiwane od pracodawcy, aby podległy opodatkowaniu, muszą zatem prowadzić do pojawienia się po stronie pracownika dochodu, czyli korzyści majątkowej, która może wystąpić w dwóch postaciach: prowadzi do powiększenia aktywów, co jest zwykłym skutkiem wypłaty pieniędzy, albo do zaoszczędzenia wydatków, co może być następstwem świadczenia rzeczowego lub w formie usługi. W wyniku takiego świadczenia w majątku pracownika nie pojawia się wprawdzie realny dochód (w znaczeniu ekonomicznym), ale ponieważ znaczenie dochodu na gruncie u.p.d.o.f. jest szersze, zaoszczędzenia wydatków musi być traktowane na równi z przyrostem majątku”.

Trybunał Konstytucyjny podkreślił jednocześnie, że „inne nieodpłatne świadczenia na rzecz pracownika mogą być uznane za jego dochód w rozumieniu u.p.d.o.f. tylko pod warunkiem, że rzeczywiście spowodowały zaoszczędzenie przez niego wydatków. Ustalenie tej okoliczności zależy od tego, czy pracownik skorzystał ze świadczenia oferowanego przez pracodawcę w pełni dobrowolnie. Zgoda na skorzystanie ze świadczenia wyraża bowiem ocenę pracownika, że świadczenie – z punktu widzenia jego sytuacji zawodowej, życiowej, rodzinnej – jest celowe i przydatne, leży w jego interesie. Oznacza to, że w przypadku braku świadczenia ze strony pracodawcy pracownik musiałby ponieść wydatek”.

W omawianym stanie faktycznym istotne jest również założenie wynikające także z powyższego wyroku Trybunału Konstytucyjnego, iż nie każde nieodpłatne świadczenie stanowi przychód pracownika ze stosunku pracy. W sytuacji gdy nieodpłatne świadczenie zostało przyjęte jako warunek niezbędny do zgodnego z prawem wykonania pracy – po stronie pracownika nie pojawia się korzyść, która mogłaby być objęta podatkiem dochodowym.

Powyższe stanowisko odnosi się – w opinii Wnioskodawcy także do jego sytuacji faktycznej. Przejazd samochodem służbowym do miejsca parkingowego (garażu) znajdującego się w pobliżu miejsca zamieszkania nie ma jedynie na celu uzyskania nieodpłatnego świadczenia przez pracownika (zaoszczędzenie kosztów). Z uwagi bowiem na charakter pracy wymienionych w stanie faktycznym pracowników są oni w stałej gotowości do wykonywania pracy, wykonują zadania służbowe także w domu (po godzinach pracy), często w drodze do miejsca zamieszkania lub z powrotem załatwiają sprawy służbowe (np. spotkania, wizyty w podległych placówkach itd.).

Nie jest więc tak, iż jedynym celem posiadania samochodu służbowego jest dojazd tego pracownika do miejsca zamieszkania na koszt pracodawcy. Parkowanie samochodu służbowego w miejscu zamieszkania pracownika zwiększa jego dyspozycyjność, umożliwia stawienie się w celu świadczenia pracy w sytuacji nadzwyczajnej, gdy wymaga tego interes społeczny, bezpieczeństwo powiatu itd.

Wnioskodawca wskazuje, że w analogicznych stanach faktycznych interpretacje izb skarbowych potwierdzały powyższe stanowisko w sprawie. Takie stanowisko zostało zawarte przez Dyrektora Izby Skarbowej w Łodzi w interpretacji indywidualnej z 2 września 2014 r. (znak: IPTPB1/415-326/14-2/AP). Dyrektor uznał, że dojazdy samochodem należącym do nadleśnictwa nie generują przychodu po stronie używającego go nadleśniczego.

Wnioskodawca wskazuje dodatkowo, że podobne stanowisko zostało wyrażone w interpretacji indywidualnej Dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu z dnia 6 maja 2011 r. ILPB1/415-153/11-3/AMN oraz w Katowicach z 22 grudnia 2014 r. IBPBII/1/415-774/14/BD. W podobnym duchu została wydana interpretacja indywidualna przez Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach 7 sierpnia 2014 r. (znak: IBPBII/1/415-399/14/MK), gdzie również dojazdy z miejsca zamieszkania do miejsca pełnienia obowiązków służbowych zostały uznane za zdarzenie niegenerujące przychodów.

Z uwagi na powyższe stanowisko wyrażone w wyroku Trybunału Konstytucyjnego i interpretacjach indywidualnych oraz ze względu na przedstawiony stan faktyczny, Wnioskodawca stoi na stanowisku, iż w każdym przypadku dojazdu pracownika wykonującego pracę w ramach nienormowanego jak i normowanego czasu pracy, z pracy do miejsca parkowania (garażowania) znajdującego się niedaleko jego miejsca zamieszkania nie generuje przychodu podatkowego tego pracownika w żadnym z przedmiotowych pytań postawionych powyżej.

Podstawową zasadą obowiązującą w przepisach ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r., poz. 361, ze zm.) jest zasada powszechności opodatkowania. W myśl tej zasady, wyrażonej w treści art. 9 ust. 1 ww. ustawy, opodatkowaniu podatkiem dochodowym podlegają wszelkiego rodzaju dochody, z wyjątkiem dochodów wymienionych w art. 21, 52, 52a i 52c oraz dochodów, od których na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej zaniechano poboru podatku.

Wyrazem jej praktycznej realizacji jest art. 11 ust. 1 cyt. ustawy, z którego treści wynika, że przychodami, z zastrzeżeniem art. 14-15, art. 17 ust. 1 pkt 6, 9 i 10 w zakresie realizacji praw wynikających z pochodnych instrumentów finansowych, art. 19, art. 20 ust. 3 i art. 30f, są otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ww. ustawy za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na

źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Zatem do przychodów ze stosunku pracy zalicza się wszystkie otrzymywane przez pracownika świadczenia, wynikające z zawartej umowy, bądź mające związek z wykonywaniem przez niego pracy.

Należy zauważyć, że przepisy dotyczące określania przychodu ze stosunku pracy, w szczególności dotyczące innych nieodpłatnych świadczeń należy rozpatrywać w kontekście przepisów obowiązujących pracowników określających m.in. zasady użytkowania i dbania o powierzone pracownikom mienie. Jak bowiem wynika z dyspozycji art. 124 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r., poz. 1502, z późn. zm.) pracownik odpowiada w pełnej wysokości również za szkodę w mieniu innym niż wymienione w § 1, powierzonym mu z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się. Z powyższego wynika, że realizacja obowiązków służbowych przez pracownika nie może generować dla tego pracownika dodatkowego przychodu ze stosunku pracy.

Tym samym przydzielenie pracownikom – wykonującym część czynności poza siedzibą Wnioskodawcy – samochodu służbowego nie stanowi przychodu pracownika ze stosunku pracy, o ile samochód ten jest wykorzystywany w celach służbowych. Przejazdy pomiędzy miejscem wykonywania obowiązków służbowych a miejscem parkowania, wyznaczonym w miejscu zamieszkania czy pobytu pracowników stanowią realizację celu służbowego zleconego przez pracodawcę, jakim jest utrzymanie w stałej gotowości do użytkowania samochodów służbowych, co ma bezpośrednie przełożenie na osiągnięte przez pracodawcę przychody poprzez zwiększenie mobilności i dyspozycyjności pracowników.

Mając powyższe na uwadze Wnioskodawca zwraca się o wydanie interpretacji indywidualnej w przedmiotowej sprawie opisanej powyżej i potwierdzenie stanowiska wyrażonego przez Wnioskodawcę.

W świetle obowiązującego stanu prawnego stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego stanu faktycznego jest prawidłowe.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1509, z późn. zm.), opodatkowaniu podatkiem dochodowym podlegają wszelkiego rodzaju dochody, z wyjątkiem dochodów wymienionych w art. 21, 52, 52a, 52c oraz dochodów, od których na podstawie przepisów Ordynacji podatkowej zaniechano poboru podatku.

W myśl art. 11 ust. 1 ww. ustawy – przychodami, z zastrzeżeniem art. 14-15, art. 17 ust. 1 pkt 6, 9, 10 w zakresie realizacji praw wynikających z pochodnych instrumentów finansowych, pkt 11, art. 19, art. 25b, art.30ca, art.30da i art. 30f, są otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń.

Przepis art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych stanowi, że – źródłem przychodów jest: stosunek służbowy, stosunek pracy, w tym spółdzielczy stosunek pracy, członkostwo w rolniczej spółdzielni produkcyjnej lub innej spółdzielni zajmującej się produkcją rolną, praca nakładcza, emerytura lub renta.

Stosownie do art. 12 ust. 1 ww. ustawy – za przychody ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej oraz spółdzielczego stosunku pracy uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Przepisy dotyczące określania przychodu ze stosunku pracy, w szczególności dotyczące innych nieodpłatnych świadczeń należy rozpatrywać w kontekście przepisów obowiązujących pracowników, określających m.in. zasady użytkowania i dbania o powierzone pracownikom mienie. Jak bowiem wynika z dyspozycji art. 124 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917, z późn. zm.), pracownik odpowiada w pełnej wysokości również za szkodę w mieniu innym niż wymienione w § 1, powierzonym mu z obowiązkiem zwrotu albo do wyliczenia się. Z powyższego wynika, że realizacja obowiązków służbowych przez pracownika nie może generować dla tego pracownika dodatkowego przychodu ze stosunku pracy.

Z przedstawionego we wniosku stanu faktycznego wynika, w celu prawidłowego wykonywania czynności pracownicy posiadają do dyspozycji samochody służbowe. Jednocześnie Wnioskodawca wskazuje, że w regulaminie dotyczącym użytkowania aut służbowych na pracowników został nałożony obowiązek dbania o mienie Starostwa, co ma swoje źródła w Kodeksie pracy, a więc faktycznie parkowanie przy miejscu zamieszkania stanowi dla pracowników zobowiązanie. Poza tym umożliwia im dotarcie do miejsca pracy również w sytuacjach nadzwyczajnych, zagrożenia życia lub zdrowia mieszkańców Powiatu, lub innych nadzwyczajnych stanów, pożaru czy innych okoliczności o których mowa w Statucie.

Pracownicy posiadający samochody służbowe mają obowiązek:

1. dbania o te samochody;
2. parkowania w wyznaczonych do tego miejscach, w taki sposób aby zminimalizować ryzyko kradzieży lub uszkodzenia;
3. w przypadku posiadania garażu - parkowania samochodu w garażu.
4. parkowanie samochodów służbowych opisanych powyżej pracowników odbywa się także pod miejscem zamieszkania tych osób, gdzie znajduje się miejsce parkingowe lub garaż.

Podobna sytuacja dotyczy grupy pracowników mających normowany czas pracy, którzy również muszą pozostawać w dyspozycji Pracodawcy poza czasem pracy w określonych sytuacjach.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, że oddanie do dyspozycji samochodu służbowego pracownikom i wyznaczenie miejsca garażowania w miejscu zamieszkania, wynikające z charakteru pracy na danym stanowisku, nie skutkuje powstaniem przychodu pracownika, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych o ile przejazdy te odbywają się wyłącznie w celach służbowych. W konsekwencji, przejazdy (dojazdy) pracownika z miejsca zamieszkania (garażowania samochodu) do miejsca realizacji zadań służbowych również poza wyznaczonymi godzinami pracy, nie będą generowały przychodu ze stosunku pracy. Przejazdy te bowiem stanowią realizację celu służbowego, jakim jest dbałość o powierzone mienie Starostwa, wyrażająca się poprzez garażowanie samochodu służbowego w miejscu gwarantującym jego bezpieczeństwo, a tym samym stałą gotowość do użytkowania samochodu służbowego ze względu na powierzone pracownikom obowiązki. Ustalenie miejsca garażowania samochodu służbowego, oddanego pracownikowi do dyspozycji za odpowiedzialnością materialną w celu wykonywania przez niego obowiązków wynikających

z umowy o pracę, w miejscu jego zamieszkania gwarantującym bezpieczeństwo tego samochodu jest zasadne z punktu widzenia działalności Starostwa.

Reasumując, przejazdy pracowników z miejsca garażowania samochodów służbowych do miejsca wykonywania obowiązków pracowniczych nie będą powodować powstania po stronie pracowników przychodu ze stosunku pracy w rozumieniu art. 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych w postaci nieodpłatnego świadczenia z tytułu wykorzystywania samochodu służbowego do celów prywatnych, a w konsekwencji po stronie Wnioskodawcy jako płatnika nie powstanie obowiązek odprowadzenia zaliczek z tyt. podatku dochodowego.

Zatem żadna z opisanych przez Wnioskodawcę sytuacji związanych z przejazdem samochodem służbowym nie będzie skutkowałą uzyskiwaniem przychodu podatkowego dla pracownika.

Odnosząc się do powołanych pism urzędowych, tut. Organ informuje, że zostały one wydane w indywidualnych sprawach i nie mają zastosowania ani konsekwencji wiążących w odniesieniu do żadnego innego zaistniałego stanu faktycznego czy też zdarzenia przyszłego.

Zgodnie z art. 14na § 1 Ordynacji podatkowej przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

- 1) z zastosowaniem art. 119a;
- 2) w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;
- 3) z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.

Przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych (art. 14na § 2 Ordynacji podatkowej).

Powyższe unormowania należy odczytywać łącznie z przepisami art. 33 ustawy z 23 października 2018 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2193, z późn. zm.), wprowadzającymi regulacje intertemporalne.

Interpretacja dotyczy zaistniałego stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dacie zaistnienia zdarzenia.

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem. Skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa, w dwóch egzemplarzach (art. 47 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – Dz. U. z 2018 r., poz. 1302, z późn. zm.) w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu rozstrzygnięcia w sprawie albo aktu, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 4a (art. 53 § 1 ww. ustawy).

Jednocześnie, zgodnie z art. 57a ww. ustawy, skarga na pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego wydaną w indywidualnej sprawie, opinię zabezpieczającą i odmowę wydania opinii zabezpieczającej może być oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów postępowania, dopuszczeniu się błędu wykładni lub niewłaściwej oceny co do zastosowania przepisu prawa materialnego. Sąd administracyjny jest związany zarzutami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi (art. 54 § 1 ww. ustawy), na adres: Krajowa Informacja Skarbowa, ul. Teodora Sixta 17, 43-300 Bielsko-Biała.

Z up. Dyrektora
Krajowej Informacji Skarbowej
Małgorzata Malik
Naczelnik Wydziału

Elektronicznie podpisany
przez MAŁGORZATA IRENA
MALIK
Data: 2019.04.19 11:15:01
+02'00'

Pismo zostało wydane
w formie dokumentu elektronicznego
przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego
Szefa Krajowej Administracji Skarbowej
i podpisane kwalifikowanym podpisem elektronicznym.

Otrzymują:

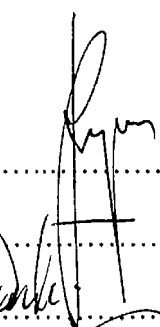
- 1) adresat;
- 2) Naczelnik Urzędu Skarbowego w Pruszkowie;
- 3) Naczelnik Mazowieckiego Urzędu Celno-Skarbowego w Warszawie;
- 4) aa.

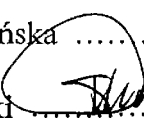
Uchwała Nr 34/174/2019
Zarządu Powiatu Pruszkowskiego
z dnia 8 maja 2019 r.

**w sprawie przyjęcia do wiadomości interpretacji podatkowej Dyrektora Krajowej
Informacji Skarbowej**

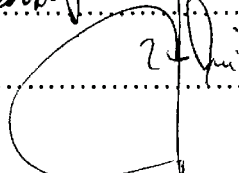
Na podstawie art. 32 ust. 1 ust. ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz.U. z 2019 r. poz.511) Zarząd Powiatu Pruszkowskiego uchwała, co następuje :

- § 1. Przyjmuje się do wiadomości interpretację podatkową Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z dnia 19 kwietnia 2019 r. znak; 0112-KDIL3-1.4011.66.2019.2.AN w sprawie podatku dochodowego od osób fizycznych użytkujących samochody służbowe.
- § 2. Interpretację podatkową, określoną w § 1, należy przedstawić Radzie Powiatu na jej najbliższym posiedzeniu.
- § 3. Nadzór nad wykonaniem uchwały powierza się Panu Krzysztofowi Rymuzie - Staroście Pruszkowskiemu.
- § 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Krzysztof Rymuza

Agnieszka Kuźmińska

Grzegorz Kamiński

Zdzisław Brzeziński

Uzasadnienie

Powodem wystąpienia do Krajowej Informacji Skarbowej z pytaniami były zapytania kierowane ze strony Radnych o sposób korzystania z samochodów. Aby zatem uzyskać prawidłową wykładnię Starosta wystąpił o wykładnię do KIS. Przedmiotem odpowiedzi były następujące pytania

1. Czy z tytułu dojazdów pracowników mających nienormowany jak i normowany czas pracy i będących do dyspozycji pracodawcy także poza standardowym czasem pracy, pracownicy uzyskują nieodpłatne świadczenie.
2. Czy charakter ich pracy i zakres obowiązków powoduje, iż posiadanie samochodu służbowego w miejscu parkingowym (garażu) niedaleko miejsca zamieszkania może być nadal traktowane jako posiadanie samochodu w celach służbowych.
3. Czy też należy różnicować w tym zakresie sytuacje i w przypadku gdy jadąc do miejsca zamieszkania pracownik załatwia sprawy służbowe - w tym dniu nie uzyskuje przychodu do opodatkowania a w przypadku gdy jadąc do domu ani nie załatwia spraw służbowych ani nie ma potrzeby pracy w domu (po godzinach pracy) wówczas taki przychód do opodatkowania uzyskuje.

W uzasadnieniu pytania, zgodnie z przepisami, przedstawiono stan faktyczny i prawny oraz stanowisko podatnika. Zgodnie z jego treścią: **Podatnik stał na stanowisku, iż przejazd samochodem służbowym do miejsca parkowania (garażowania) znajdującego się niedaleko domu nie skutkuje uzyskiwaniem przychodu podatkowego przez pracowników w żadnej z powyżej opisanych sytuacji.**

Stanowisko zaprezentowane przez Podatnika zostało w całości potwierdzone przez Organ. Odpowiedź powyższa również została przekazana do Urzędu Skarbowego właściwego dla Starostwa.

W związku z powyższym członkowie Rady Powiatu powinna otrzymać przedmiotową odpowiedź – aby wszyscy Radni mogli się zapoznać ze stanowiskiem Krajowej Informacji Skarbowej w celu uzyskania pełnej wiedzy na ten temat.

Radca Piłsudny
